

Met 300 vierkante kilometer grond en 4000 buffels is Swim Creek Buffalo Station nog maar klein in Noord-Australië.

Aan de rand van **Australië**

Prikkende zonnestrallen en scherpe krokodillentanden symboliseren de ondoordringbaarheid van Australië's *Top End*, het uiterste puntje van Northern Territory.

Tekst: Maartje de Gruyter • Fotografie: James McCormack

Al bij het betreden van de loopplank verandert de zonnige rondvaart over Adelaide River voor mij in een horrortocht. Gids Rachel laat een homp rauw buffelvlees buiten boord bungelen. Pal voor mijn neus springt een krokodil hoog op uit het water, slokt het lokaas achterover en verdwijnt weer onder de waterspiegel. Zoals ik van wandelpaden op hoge bergkammen af wil springen, krijg ik nu de neiging overboord te duiken. Ik heb er lang over gedaan dergelijke dwanggedachten te kunnen duiden. Vermoedelijk zijn ze bedoeld om roekeloos gedrag juist te voorkomen. De angst om als een malse prooi recht in de kaken van een krokodil te zwemmen wordt door mijn fantasie zo levensecht dat ik wel uitkijk. Ik duw mijn rug extra stevig tegen de leuning van de scheepsbank

Kapitein Shalee spreekt ons vanonder haar zonnepet opgewekt toe. 'Guys, geen handen of armen over de reling steken. De krokodillen lusten jullie ledematen rauw.' De blonde staart van Shalee danst mee op de bewegingen waarmee ze doeltreffend de stuurknuppels van de open rondvaartboot bedient. 'Niet met z'n allen van de ene kant naar de andere kant van de boot lopen a.u.b. Als we kapseizen, liggen we straks allemaal in het water. Daar wachten tussen de 2500 en 10.000 crocs op ons.'

Ik durf niet meer te bewegen. Fotograaf James McCormack en ik hadden een obligate toeristenattractie verwacht. Maar het betreft hier een lesje *survival of the fittest* dat existentiële gevoelens oproept. Ontzag voor de krokodillen, zonder meer. Bij alle gevaren waar Shalee ons zo onbekommerd en vol bewondering op wijst, garandeert ze dat de crocs onverbiddelijk zullen toehappen als we niet uitkijken. 'Ze zijn in principe bang voor ons, de boot is als een groot monster. Het geheugen en uitzonderlijke observatievermogen zijn slechts twee van de vele goed ontwikkelde eigenschappen waardoor de reptielen het al 250 miljoen jaar uithouden op deze aarde.'

De regionale dagbladen in noordelijk Australië staan bekend om hun paginagrote openingen over krokodillenincidenten als 'Croc hapt been af van visser!' Verrassend genoeg is de lokale bevolking het meest de klos. Men is hier vaak laconiek en overmoedig geworden door de alomtegenwoordigheid van de sluipende kaken.

IK BEN IN WAT AUSTRALIËRS *Top End* noemen. Het gaat hier om het noordelijke deel van de deelstaat Northern Territory die in totaal 220.000 inwoners herbergt in een gebied van ruim 1,3 miljoen vierkante kilometer. Die cijfers van de landkaart gaan pas

voor me leven als ik de stad Darwin achter me laat. Kilometer voor kilometer rijden James en ik per terreinwagen oostwaarts over de Arnhem Highway. Door vlak land met lang wuivend gras dat goud kleurt in de zon. Het lijkt wel een savanne. We zien nauwelijks bebouwing, wel veel termietenheuvels: grillige pilaren van organisch materiaal, smal en soms wel een paar meter hoog.

We rijden naar Bamurru Plains, een streek die zelfs onder Australiërs onbekend is. En dat terwijl Bamurru Plains grenst aan Kakadu National Park. Kakadu is het grootste nationaal park van Australië en prijkt sinds 1981 op Unesco's werelderfgoedlijst. Drommen toeristen die het natuurreservaat bezoeken laten Bamurru Plains vaak links liggen. 'Bamurru' betekent 'gans' in de taal van de aboriginals. In deze outback leven duizenden zwart-witte eksterganzen in het stroomgebied van de Mary River.

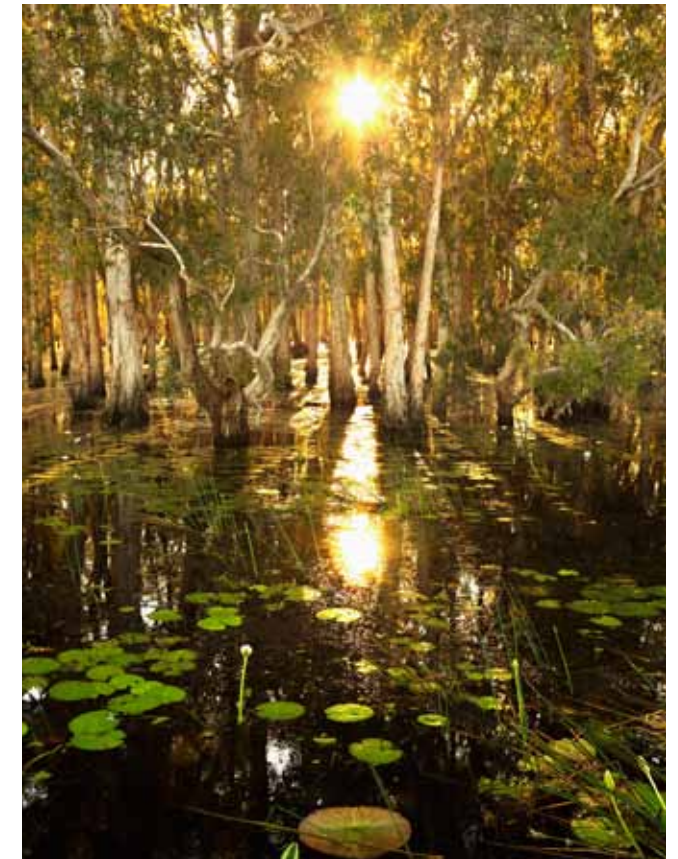
De rivier zet het landschap onder water tijdens het regenseizoen. Het moerasland is ideaal voor watervogels, buffels en krokodillen. Natuurtoerisme is in opkomst in deze stille, ongerepte streek. Zoals onze Jumping Croc Cruise zijn er meer watertochtjes. Vanaf schepen en scheepjes kan de reiziger op het water midden in het vogelleven genieten van een schitterende zonsopgang, jezusvogels die over het water lijken te lopen en bijna onzichtbare krokodillen tussen de paarse lotusbloemen. Menselijke bewoning is niet gemakkelijk tussen deze natuurpracht.

Na drie uur rijden moeten James en ik de aanwijzingen op onze routebeschrijving goed volgen: linksaf voorbij de Bark Hut Inn (laatste tankstation dat je passeert, tanken dus!), vanaf hier alleen nog maar ongeasfalteerde wegen, passeer vier wildroosters, wacht bij het grote hek op de gids. Dat doen we, en even later laat gids en bioloog Lauren ons overstappen in haar terreinwagen en rijdt ze ons de laatste kilometers naar de Wildbush Luxury Lodge Bamurru. De uitbaters van deze kampeerplek leasen acht hectaren van de 300 vierkante kilometer grond van Swim Creek Buffalo Station. Zo'n station is een onderneming die te groot is om boerderij te noemen. De 4000 buffels die het ongerepte land begrazen, worden bijgedreven met helikopters. Zodra hun tijd is gekomen, worden ze levend ingescheept en varen ze richting abattoirs in Azië.

Precies op de plek waar de droogte overgaat in wetland, staan de houten hutten op palen van de luxe lodge. Op mijn slippers loop ik met open mond door de tuin. Nou ja, het woord 'tuin' is hier eigenlijk verkeerd gekozen. Hier is een menselijk eilandje gecreëerd te midden van een gigantische biotoop waarin eindeloos veel dieren en planten leven.

Sinds de jacht in 1971 werd verboden, zijn krokodillen niet meer bedreigd in Noord-Australië. Rechterpagina: Vee heeft voorrang op de wegen in Bamurru Plains, en het moerasland vol lotusbloemen is perfect te verkennen met een airboat.

Inpakken en wegwezen
De lange, intensieve reis naar en door Australië vereist een stevige reistas, zoals deze nieuwe Samsonite Paradiver. Deze sportieve, stijlvolle range is gemaakt van waterdicht PU-coated materiaal. Prijs: van €29,- tot €199,-, samsonite.nl.

De vervallen vissershut die toerisme-ondernemer Charlie Carlow hier in 2006 aantrof, is omgetoverd tot een duurzame lodge in safaristijl. 'Ik heb in Afrika gewoond,' vertelt Charlie. 'Daar weten ze hoe ze luxe natuurtoerisme moeten aanbieden.'

Carlow besloot het safarigevoel naar Australië te halen. 'Onze gasten hebben een serieus budget, dus natuurlijk moeten service en accommodatie comfortabel zijn. Maar het gaat hier vooral om beleving. Wij willen onze gasten boven alles de ervaring van de natuur meegeven.'

Te midden van het groene, drassige leefgebied van buffels en kangoeroes staan de tien lodges. In pandanbomen zitten witte kaketoets met een roze kuif. Vlak voor

de deur van mijn hut staakt een walibi zijn graaswerk, kijkt naar mij op en hupt rap het struikgewas in. Mijn hut is niet meer dan een houten vloer op palen. Een comfortabele open tent met vrij zicht rondom. Tussen vloer en dak is gaasdoek gespannen zodat insecten buiten blijven. Het diner gebruiken we gezamenlijk met de andere gasten en twee personeelsleden. Het voelt als een *captain's dinner*. Aan de grote houten tafel vertellen Daniel en Aleksandra over de vlucht die ze vanmorgen maakten over de landerijen en de rivierdelta. De twee dertigers, woonachtig in New York en werkzaam bij vermogensbank Goldman-Sachs, hebben zich voor een paar dagen laten invliegen vanuit Darwin. Tussen de uitstapjes door relaxen ze op de loungebanken en in het zwembad. Het grote houten terras voor het hoofdgebouw biedt uitzicht zo ver het oog reikt. Het moerasland is een grote speeltuin voor kangoeroes, buffels, wilde paarden, krokodillen en vogels.

DE VOLGENDE OCHTEND WORD IK WAKKER van vogelgeluiden en watergespetter. Mijn hut is omringd door walibi's en wilde paarden met witte reigers op hun rug. We stappen zo snel mogelijk aan boord van de *airboat*. Onze schipper stuurt ons door een dicht netwerk van waterplanten en langs bomen die uit het water groeien. De ochtendzon speelt een prachtig spel met licht en schaduw tussen de stammen. De waterspiegel reflecteert het roze van de lotusbloemen. Een uil die een paar meter bij me vandaan op een tak zit, staart me recht in de ogen. Charlie Carlow vertelt dat hij innig samenwerkt met Australian Wildlife Conservancy (AWC), een private natuurorganisatie. 'Onze overheid doet gehinderd door bureaucratie, politiek gekonkel en tekort aan mankrachten te weinig ter behoud van de natuur. AWC kan sneller

Ubirr Rock is een heilige plek voor Aboriginals. Niet alleen de zonsondergang is er prachtig zichtbaar. Elke boom, rots of waterstroom in de verte draagt sporen van strijd, triomf, vruchtbaarheid. Jonathan Nadjji, hoofd van de Bunyclan, vertelt verhalen uit de overlevering alsof hij er zelf bij was.

schakelen en werkt doeltreffend.' Carlow voegt eraan toe dat hij niet wil overkomen als een evangelist en ook gewoon geld wil verdienen met deze business. 'Maar ik wil onze gasten graag bewust maken van onze leefomgeving.'

Frank McLeod komt 's middags op zijn quad even buurten bij de lodges van Bamurru. Deze boer is de enige die permanent woont op het uitgestrekte terrein van Swim Creek Buffalo Station dat ons omsingelt. Ik twijfel bij onze ontmoeting of ik hem de hand zal reiken. Frank lijkt me meer het type voor een ferme

schouderklop. Zijn kolenschoppen zijn geïmpregneerd met modder. Zijn rossige baard en haardos zijn bedekt met stof. Frank kent de krekens en zandwegen hier blind. 'Back in the old days, it were good here.' Dankzij Cathy's vertaling kan ik een gesprekje met hem voeren. Hij vertelt over de tijd dat wilde buffels massaal werden afgeschoten wegens de tuberculose-uitbraak in 1980. Een deel van de dieren werd gevangen en getemd. Het graasland is nu afgezet met wildroosters en hekken. 'Ik heb respect voor de buffels,' zegt Frank. 'Zij zijn goed voor mij, ik ben goed voor hen.'

Door zijn voorkomen en zijn verbondenheid met het land zou ik Frank haast plaatsen als oorspronkelijke bewoner van Noord-Australië. Niets is minder waar. Franks voorouders volgden de voetsporen van de Schotse ontdekkingsreiziger John McDouall Stuart. Point Stuart ligt acht kilometer naar het noorden aan de kust. Het is de plek die McDouall Stuart en zijn expeditieleden in 1862 bereikten na een zware tocht door de onbekende binnenlanden vanuit het zuidelijk gelegen Adelaide. Het komt mij voor als een klein wonder dat die mannen 150 jaar geleden de hitte, de

**Meer en meer mensen beklimmen het uitzichtpunt.
Als kleine poppetjes maken wij nu zelf
deel uit van een driedimensionale rotstekening.**

muggen en de krokodillen de baas zijn gebleven. Dankzij de expeditie van McDouall Stuart kon een telegraafverbinding worden aangelegd tussen noord en zuid en werd Australië verbonden met de rest van de wereld. Ook konden de kolonisten zich weer meer land toe-eigenen van het Terra Nullius, zoals ze Australië hadden gedoopt: niemandsland. Het land was natuurlijk wel van iemand. Aboriginals wortelen met een lange geschiedenis in deze grond.

TWEE UUR RIJDEN VERDEROP, in Gagadju Land, krijgen James en ik een intiem kijkje in de aboriginalcultuur. In eerste instantie raakt Dennis Cooper in paniek als we zijn kantoor in het bezoekerscentrum van Kakadu National Park binnenstappen. 'Ik dacht dat jullie pas morgen zouden komen. Nu heb ik helemaal geen gids beschikbaar voor jullie!' Een kwartier lang blijft Dennis zijn excuses aanbieden. Dan bedenkt hij een noodgreep, Dennis belt zijn oom: Jonathan Nadji, stamhoofd van de Buniclanc. Zijn titel erfde Jonathan van zijn vader, de legendarische Big Bill Nadji ofwel Gagadju Man, toen die overleed in 2006. Jonathan komt zijn neef te hulp, de mannen zullen ons samen een hele dag hun geboortestreek laten zien. Dennis' noodgreep pakt voor ons uit als een gouden greep.

Jonathan ziet er met zijn zwarte zonnebril en glimmende krullen en gekleed in een legergroen overhemd eerder uit als een guerrillastrijder dan als een plaatselijke koning. 'Het begrafenisritueel van mijn vader heb ik op zijn verzoek laten filmen door het Amerikaanse televisienetwerk ABC,' vertelt Jonathan. 'Mijn vader besefte dat de geslotenheid van aboriginals de laatste nekslag betekende voor onze uitstervende cultuur.' Bill Nadji werd beroemd door zijn optreden in de National Geographic-documentaire *Australia's Twilight Of The Dreamtime* uit 1988, waarin hij de buitenwereld toonde hoe de oorspronkelijke bevolking van Australië sinds eeuwen leeft. Jonathan: 'Hij vertelde verhalen en legde veel vast over de geschiedenis van onze cultuur. Vroeger zag ik hem gewoon als mijn pa. Pas toen hij stierf, realiseerde ik me hoe belangrijk zijn rol is geweest voor onze clan en onze cultuur.' Nu probeert Jonathan het werk van zijn vader voort te zetten.

Dennis en Jonathan nemen ons mee naar de beroemde rotschilderingen van Kakadu National Park. De oudste zijn volgens wetenschappers 18.000 jaar oud, de meeste zijn heilige plaatsen en mogen niet worden bezocht door toeristen. Sommige zijn zeer goed bewaard gebleven. Bij de eerste schildering die wij passeren begint Jonathan met vertellen. Hij praat stacato, gehaast bijna, om maar zoveel mogelijk van zijn kennis over te dragen. Hij houdt niet meer op. Hij vertelt over de initiatieriten die nooit

gestopt zijn in dit gebied. 'Jongens gaan met mannen het land in. Soms een paar dagen, soms een dag. Jagen, bomenkennis opdoen. Mijn vader liet mij trouwens niet inwijden. Hoezo niet? Het is nogal riskant. Waarom? Als je iets fout doet, word je gestraft. Hoe? Nogal ernstig. Hoe ernstig? Nou, je kunt worden gedood. Maar dit mag ik je eigenlijk niet vertellen.' En dan zwijgt Jonathan een van zijn mysterieuze stiltes. 'Dit zijn mannezaken van onze clan. Het is vergelijkbaar met het leger. Je kunt ervoor kiezen hoger in rang te worden, dat is goed voor het aanzien. Ik ben gepest omdat ik niet meedeed. Mijn kinderen laat ik wel initiëren. Zij willen het zelf.' Ik kom er niet achter wat zich precies afspeelt tijdens die leerdagen. Wel krijg ik de indruk dat Jonathan

Rotstekeningen zijn heilige plekken voor de aboriginals. Links, vanaf linksboven met de klok mee: Gamba's staan op het menu van de Wildbush Luxury Lodge; een spannende ontmoeting bij Jumping Crocodile Cruise; dieren spotten kan ook vanaf het terras van de Wildbush Luxury Lodge.

zijn halfbloedneef Dennis heeft overgehaald terug te komen naar hun geboortegrond. Dennis woonde en werkte 20 jaar in Sydney en vestigde zich begin 2011 voorgoed weer hier in de Top End. Ook Dennis wil zijn zoon van 7 de tradities van zijn voorouders bijbrengen. 'We zijn al samen gaan jagen,' vertelt hij. 'De rotstekeningen hebben we nog niet bezocht. Mijn zootje speelt liever met zijn Playstation.'

Met een streng, uitgestreken gezicht vraagt Jonathan me wijzend naar een figuur op een rots of ik kan omschrijven wat ik zie. 'Een dikke man?' probeer ik. Dennis en Jonathan giechelen als twee jochies. 'Ja, dat zijn jullie voorouders. Die blanken hadden grote broeken aan, en dat hadden wij nog nooit gezien. Ze dragen ook geweren. Dat zijn de stokken die ze in hun hand houden.' Door het tafereel in oker vast te leggen werd het nieuws over de vreemdelingen verteld. 'Mooi dagboek toch, zo op de stenen?' De tekeningen vertellen symbolische verhalen uit de Droomtijd, de mythologische ontstaansgeschiedenis van

de aboriginals. Het tafereel van de bliksemman op een rots bij Nourlangie vertelt over het kwaad dat zal geschieden zodra familieleden zich aan elkaar vergrijpen. De bliksemman veranderde door een incestueus onderhoud met een zus of nicht in een krokodil. De ribbels op de huid van krokodillen zouden nog steeds littekens zijn van speren die destijds in zijn rug werden geworpen.

Onderweg trekt Jonathan een blad van een jonge pandanboom. Hij laat me het sap van de kern van het blad proeven, het smaakt fris en zoet. 'Kijk,' zegt Jonathan, terwijl hij de stekelige zijkanten van het lange smalle blad trekt. 'Wat je overhoudt, gebruiken wij als draad. Om manden mee te naaien.'

We wandelen onder de felle zon langs rotsen en begroeiing, Jonathan en Dennis nemen alle tijd voor ons. Ondertussen komen de gruwelijkste verhalen langs uit de overlevering van de voorouders van Jonathan. 'Hier is de grootvader van mijn

moeder opgehangen nadat hij een blanke had afgestraft die doertje speelde met onze vrouwen. Mijn oma was 12, de straf werd voor haar ogen voltrokken.'

We naderen Ubirr Rock, een grote trekpleister in de streek. Als we boven zijn, begrijp ik waarom. Het lagergelegen land om ons heen is fris groen. In de verte zien we overal rookpluimen, het is volgens oud gebruik de tijd van het jaar om het land te schonen door dor hout op te stoken. De zon begint te zakken, meer en meer mensen beklimmen het uitzichtpunt om te zien hoe het zonlicht in korte tijd de omgeving verkleurt van oker naar oranje tot dieppaars. Als kleine poppetjes maken wij nu zelf deel uit van een driedimensionale rotstekening. Jonathan tuurt naar de heuvels verderop. 'Vanaf die klif daar zag mijn vader als jongetje de verschillende stammen elkaar bevechten in het stroomgebied van de Alligator River. Het waren heftige gevechten, daarom zijn wij nog maar met zo weinig.' De clan van Jonathan bestaat uit nog maar 100 leden. Zo'n acht tot tien clans bewonen tegenwoordig permanent het gebied van Kakadu National Park. 'Achter de heuvels was de missiepost en een vroege broodfabriek van Owen Pelly. Pelly leerde de oorspronkelijke bevolking lezen en schrijven. Dat was okay, maar hij was veel te gehaast. Net als de overheid die ons altijd maar snel en gejaagd regels en ideeën wil opdringen. Dat werkt niet. Er is een groot verschil in opvatting van tijd tussen blanken en zwarten.'

IN 1975 KREGEN DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS DE LANDRECHTEN terug die hen waren ontnomen door de 19de-eeuwse kolonisten. 'Eigenlijk is onze situatie sindsdien alleen maar verslechterd,' vertelt Jonathan. 'Voorwaarde was dat de overheid hier uraniummijnen zou exploiteren. Daar was niets tegenin te brengen, maar het is slecht voor onze gezondheid en voor het milieu. Het beheer van Kakadu National Park zou gedeeld worden, maar wij zitten niet op de beslissende posten.' Jonathan is ranger, zijn oudste dochter is gids en de familie organiseert tours per kajak of jeep door het gebied. 'Ik moet ook nog mijn land beheren en daarbij rekening houden met allerlei regels. Inkomsten daaruit zijn voor het park, niet voor ons. Gelukkig kunnen we ten oosten van de East Alligator River wel eigen activiteiten ontplooiën. We rapen krokodilleneieren en mijn zakenpartner kweekt daarmee krokodillen. Van de huid worden portemonnees gemaakt.'

's Middags voegen Jonathans dochter Hailey en nichtje Alice van 13 zich bij ons. Op mijn vraag wat ze wil worden antwoordt Hailey: 'Sommigen zeggen dat ik agent moet worden, omdat ik streng ben. Maar ik word gids, net als mijn zus.'

Als we afscheid nemen, overhandigen de meiden me verlegen een cadeau. Het is een fotoboek over het leven van Gagudju Man, Jonathans vader, Hailey's opa. Voor in het boek lees ik wat Hailey in haar ronde meisjeshandschrift opschreef: namens de familie Nadj en de Bunji-clan, dank voor uw bezoek aan ons land.

Dit is het tweede en laatste deel van de reis van Maartje de Gruyter en fotograaf James McCormack door Australië. In Traveler 4/2011 verscheen hun reportage over Kangaroo Island.

Reiswijzer | AUSTRALIË

De reis

Qantas vliegt dagelijks in samenwerking met dochtermaatschappij Jetstar naar Darwin met een overstap in Singapore. Totale vliegtijd is 18.45 uur (exclusief overstaptijd). Binnenlandse vluchten in Australië worden aangeboden door zowel Qantas Airways (www.qantas.com) als Jetstar (www.jetstar.com).

Klimaat

Grenzend aan Azië heeft het Northern Territory van Australië een subtropisch klimaat. Dat betekent het hele jaar door hoge temperaturen rond 30 graden Celsius. Een regenseizoen vanaf november t/m maart met een luchtvochtigheid van soms 70%. Een droog seizoen vanaf april t/m april met een luchtvochtigheid rond 30%.

Vervoer ter plaatse

Tijdens het regenseizoen kunnen wegen en bezienswaardigheden last hebben van overstromingen en zijn sommige plekken afgesloten voor bezoekers. Ook dan geldt: goed opletten voor krokodillen (dus niet zomaar uitstappen in plassen op wegen). Zelf rondreizen per terreinwagen is goed mogelijk, de wegen en bewegwijzering zijn goed. Op strategische plekken zijn boodschappen en brandstof verkrijgbaar.

Bagage

Drinkwater en anti-mugproducten zijn onmisbaar in de bagage tijdens een tocht door Bamurru en Kakadu National Park.

Geld

1 Australische dollar (AUD) = € 0,78.

Uit het verhaal

Overnachten in **Wildbush Luxury Lodge Bamurru** kost 930 AUD per nacht, alles inbegrepen, dus ook de door de chef verzorgde maaltijden, vrij gebruik van de bar en uitstapjes per jeep en boot met gidsen.

www.wildbushluxury.com,
www.australianwildlife.org

De **Jumping Crocodile Cruise** over de Adelaide River biedt behalve op krokodillen ook van zeer dichtbij zicht op vliegende honden, bruine vrouwen en witte reigers.

www.jumpingcrocodile.com.au

Yellow Water Cruise is een andere prachtige tocht met goed geïnformeerde gids over het water, vanaf het Gagudju Lodge Coinda.

www.gagudju-dreaming.com

Bezoekers betalen eenmalig 25 AUD voor de toegang tot **Kakadu National Park**, de pas is 14 dagen geldig. In het park zijn diverse accommodaties, bezienswaardigheden, wandelen waterochten en kampeermogelijkheden. www.kakadu.com.au

